

Les coses d'Eliseo Selma

PUCHERO DE BARRO

Al salir del paraíso
Tuvo el hombre que inventar,
y rodeando sus casas
para poder progresar.

Hizo pucheros de barro
Y de las piedras cuchillos
Para quitar a las fieras
La pelleja y los colmillos.

Hizo barcas de madera
Para salir a pescar
Utilizando los remos
En su lucha con el mar.

También inventó la rueda
Que le ha dado buenos frutos,
Después en la carretera
Va pagando sus tributos.

Usando la inspiración
Cada día hay más inventos
Trayendo las consecuencias
De desgracias y lamentos.

Como sucedió en Chernobyl
Con los gases escapados
Que los que estaban cerca
Les dejaron marcados.

Ha sido ahora en Galicia
Donde sufren la tragedia
Dejando a los mariscadores
Al borde de la miseria.

Afrontemos estos riesgos
Buscando la solución
Porque queremos nevera
El coche y televisión.

Son los gajes del oficio
Que el progreso nos exige
Antes se hunde el Mar Egeo
Y ahora ha sido el Prestige.

Que nadie se escandalice
Ni rasgue sus vestiduras
Porque hay que estar a las verdes
Lo mismo que a las maduras

Eliseo Selma

Pinzellades de blau

-VIII-

El record és una closca
de petxineta,
que per moltes onades que vinguen
i s'emporten l'essència,
conduint-la mar endins
pels canals de l'oblit
fins topar-se amb el continent
soterrat,
allà on romanen totes aquelles coses
que cercàvem,
que cerquem i cercarem,
tot allò que encara no hem trobat,
o bé s'ha perdut,
però també tot allò
que encara no sabem que existeix.
És aquell lloc ple de somnis
incomplets i incomplets
on les essències cobren vida
entre enfonsaments abissals.

El record és una closca
de petxineta,
que per molt temps que passe
i no hi haja la molla
sempre queda la mortalla
dins del taüt de sorra.

-IX-

Sé que sóc mort.
Vaig morir saturat

de sal
després de llepar-te tota
en acomiadar-nos de la platja.
Ara sóc un mort llèpol.

-X-

La teua ànima
closca de caragola
esquerdada,
un dia va estar plena de sal
i blaus llampants.

Del mateix blau encés
que cremava llurs hostes
voretta de la platja,
mentre la remor d'ones
lentament...
plàcidament...
els adormia.

De la mateixa sal
que amb paciència
i insistència d'ones
ha colpit aquestes roques,
plenes de foradets
on s'amaguen els crancs,
entre salabrors i escuma
i sons de cisterna.
Sal i blaus llampants
forjaren l'ànima de mariner
que portares

tota la teua vida
Ara, tens la malaltia de la mar,
la malatia de l'oblit
que s'ha empassat tota la blavor,
tota la sal,
i també aquells amors adolescents
forjats sobre les humitats
de la fusta. Ara
ni tan sols reconeixeries aquella olor!
No recordes res, ni tems
que la tempesta et tombe la barca,
no tems tastar el gust salat de la mort,
si fores conscient...
et neguitejaria
recordar tot allò,
ni que fóra un moment...

La memòria és el perfum de l'ànima,
diuen,
i la teua ànima un dia
va estar plena de sal
i blaus llampants...
Quin contrast amb el blau d'aquests llençols
tan apagats,
on ara has ancorat
els batecs innecessaris que encara et queden.

Avui per dinar t'he fet brou d'abadejo,
encara notes el tast de sal?

Carles Renau